

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΑΤΥΧΙΕΣ ΤΗΣ ΗΡΑΣ

ναζή της. Μιά μέρα όμως, μιιά παγερή χειμωνιάτικη μέρα, η Ήρα έπιγε να βρεθθί μόνη της σ' έναν έρημοτόπο. Έξαφνα, ένας φοβι- σμένος κόκορας πέταε κι έκαταε στους ώμους της τουρτουρούζοντας από τ'όχο. Η Ήρα συμπόνεσε τ'όχο και γιά να τ'ό ζεσταίνι τ'ό έβαλε στόν κόρφο της. Μά ο κόκορας ήταν ο ίδιος ο Ζεύς, ο λαμπρός μνηστήρας της κόρης, ο οποίος ξαναπήρε άμέσως τήν πραγ- ματική φροσύνηα του σ' έλεπ στην κόρη:

— "Ω Ήρα, θέλω να γίνης νόμιμη γυναίκα μου! Άκολούθησέ με άνοιχτομάτα Θεά, και θά σε κάνω βασίλισσα, θά σε καθήσω δίπλα μου, στόν Όλυμπο, σ' ένα χρυσό θρονί! ..."

Η κόρη δέν τ'ό έφερε καμμιά αντίσταση και ο Ζεύς, γιά να προεπάη έπίσημα τ'ό γάμο του, πήρε τήν μνηστή του και τήν πήγε στην κορυφή τ'ό Κιθαρώνα. Η γή τους προσέφερε ένα κλινάρι από άπαλα χόρτα. Τα λουλούδια άνοιξαν μπροστά τους. Τα δένδρα χαμήλωσαν μέ ύπο- ταγή τά κεφάλια τους στό διάβα τ'ό θείου ζεύγους και ή νεροπηγές σκόρπισαν μέ γλυ- κομυρώστη άμβροσία. Όλοι οι θεοί κατέβη- καν από τόν Όλυμπο γιά να βρεθθί σ' αυ- τους τους γάμους. Και όταν τέλος ή Ήρα πήρε από τά χέρια τ'ό σύζυγού και κυρίον της τόν κερανό—τό σύμβολο της δυναμείας του—ένα χρυσό σύννεφο τούς σήκωσε και τούς δού και τούς πήγε στόν Όλυμπο.

Στό ένδοξο έκείνο βουνό, ή Ήρα μοιρά- στηκε μαζί μέ τόν σύζυγό της τήν άνώτατη έ- ξουσία τ'ό κόσμου. Όι άλλοι άθάνατοι θεοί τί σέβονταν και τί τιμούσανε σάν άνώτερή τους. Η Ήρα είχε τ'ό δικαίωμα να έκτελή μαζί μέ τόν σύζυγό της τά ήρωστα θεικά καθήκοντα. Πολλές φορές, έαπολύσε τους ά- νέμους που άνατάραζαν τή θάλασσα, επέ- βλεπε στη γέννηση των έποχών τ'ό έτους σ' έξουσίαζε τάστρα που λάμπανε κάτω από τά πόδια της. Άπ' όλες τις θεές που έμεναν στόν Όλυμπο, αυτή ήταν ή φραότερη, αυτή άγα- ποίτασε και έλατρευαν περισσότερο. Όταν έμπαινε στό άνάκτορο, όλοι οι θεοί σκίωνον- ταν και σκίονταν τ'ό ποτήρι τους γιά να πιούνε στην ύγεια της. "Όλοι φοβόντανε τ'ό θυμό της—γιατί όταν ταραζότανε πάνω στό θρόνο της, έτρεμε όλόκληρος ο Όλυμπος! Μέ δύο λόγια, ο μόνος άνωτερός της ήταν ο σύζυγός της, ο Ζεύς, ο άνώτατος άρχοντας τ'ό κόσμου.

Παρ' όλ' αυτά, ή Ήρα δέν ήτανε καθόλου εύθυμισμένη, ότως θά υπέθετε κανείς. Οι ποιητά παρουσιάζουν τ'ό γάμο της άλλοτε σάν μιιά χαρά άδικαιη και άλλοτε πάλι σάν ένα διαρκή κανγιά. Η αντί- θεσις αυτή είνε εύκολόντη, αν λάβουμε υπ' όψη πως οι ποιητά ήδελαν και αυτόν τόν τρόπο, να έξηγήσουν τις διάφορες μετιβολές της άμωσφαίρας. Πούδς έξουσίαζε τόν καιρό—τόν ήλιο και τή βοο- χή, τήν καλοκαιριά και τά σύννεφα; "Ο Ζεύς και ή Ήρα. Όταν λοιπόν ο ούρανος ήτανε γαλανός και ο ήλιος έλαμπε χαροπός, θερ- μαινόντας μέ τις άχτίδες του τήν άκίμαντη θάλασσα και τά έρωτο- χτυπημένα πουλιά—τότε ο Ζεύς και ή Ήρα ήτανε μονιασμένοι και άγαπημένοι. Όταν όμως ο ούρανος ήτανε συννεφιασμένος και ή ά- στραπές έσχιζαν τ'ό κατασκόντινο στερέωμα, όταν ή θάλασσα ήτανε φουρτουριασμένη—τότε ο Ζεύς και ή Ήρα θά μάλωναν, ψηλά στόν Όλυμπο.

Τις συζυγικές αυτές σηνές τις προκαλούσε ως έπι τ'ό πλείστον ή ζήλοτυπία της Ήρας. "Ο Ζεύς έγνατέλειε πολύ συχνά τόν Ό- λυμπο και κατέβαινε στη γή γιά να έπισκεφθί διά- φορες νύμφες. Η Ήρα νομίζοντας τότε πως ο άντρας της τήν παρότησε να πάντα, έθύμωνε και γινόταν έξω φρεσών απ' τ'ό κακό της. Και όταν ο βασιλικός σύζυγός της ξαναγυρόυσε στόν Όλυμπο, σ' έλεινα και άξιοθνήμητα χίλια, έκείνη τ'ό έκανε, μπρός στους άλλους θεούς, δημύτατες παρατηρήσεις. Πολλές φορές ή Ήρα, άτελειομένη και άγανακτι-

σμένη από τόν άδιόρθωτο σύζυγό της, έφρευε από τόν Όλυμπο. Μιά μέρα μάλιστα έφρυγε μέ τήν άπόφασι να μνή ξαναπατήση πειά έκεί τ'ό ποδί της. Και πήγε στην Εββοια, στό νησί στό όποιο τήν είχε πρωτοσυναηθεί ο Ζεύς. Μά ο σύζυγός της λυπήθηκε κατά- καρδα γιά τήν άναχώρησι της γυναίκας του—τήν όποια άγαπούσε παρ' όλες τις άπιστίες που της έκανε—και δέν μπορούσε να βρη ή- συχία στό συζυγικό δομάτιό του. Άπεφάσισε λοιπόν να ξανασφι- λωθί μέ τήν θυμωμένη γυναίκα του και, γιά να κατορθώση αυτό σοφρίστηκε ένα έξυπνο στρατήγημα, ένα από έκείνα τά έξυπνα στρα- τηγήματα, τά όποια μονάχα ένας θεός τόν πολυμηχανών Έλληνων θά μπορούσε να φαντασθί.

Σκέφθηκε πως τ'ό καλύτερο μέσον γιά να καταφέρη τήν Ήρα να έπιβληθί στη συζυγική στέγη, ήτανε να τ'ό πλησίασε, εκεί που τήν πονούσε, να έξιάνη δηλαδή περισσότερο τή ζήλια της. Κατέ- βηκε λοιπόν κ' έκείνος σ' άγια βουνά της Εββοιας και κεί σην- νοθέτησε τήν κομωδία ενός ψεύτικου γάμου μέ μιιά γαλανομάτα θεά. "Υστερα πήρε ένα έξύλινο άνδρείκελλο, τ'ό έντυσε γυναίκα, τ'ό έβαλε δίπλα του πάνω σ' ένα άμα σφύρομενο από μεγάλα στα- ποσεκατα βώδια και άρχισε να περιφέρη τή δίδεν καινούργια γυ- ναίκα του σ' όλες τις πόλες της Εββοιας.

Μόλις ή Ήρα έμαθε τήν καταληκτική αυτή είδησι, έτρεξε ά- μέσως να προφάσι τ'ό θριαμβευτικό άμα. Και μόλις τ'ό πλησίασε, χήμισε πάνω στην ύποτιμένη αντίζηλό της, έκανε κορβέλια τ'ό νυ- φικό της φόρεμα, ποδοπάτησε τ'ό στέμμα της σ' έτρασε μάλιστα μέχι τ'ό σημειού να τραβήξη τόν πέπλο που της σκέπαζε τ'ό πρό- σωπο. Τότε μονάχα άντελήφθη πως τόση ώρα καινολογαβιάσανε μ' ένα άνδρείκελλο. Κατάλαβε και μόνη της πως έγινε καταγέ- λαστη εξ αίτιας της ζήλοτυπίας της, χαμογέλασε, τά ξανά- φταξε μέ τόν Δία σ' έπέστρεψαν μαζί, άγχαλιασμένοι, στόν Όλυμπο.

Μιά άλλη φορά, ήρθε σ' ή σειρά της Ήρας να μελαγχο- λήση μόνη πάνω στόν Όλυμπο. "Ο Ζεύς είχε κατέβη στό όρος Ίδη σ' έμενε κεί, μελεγμένος δίχως άλλο στά δίχτυα καμιάς ωραίας νύμφης τόν δρυμίων. Η Ήρα, γιά να έπα- ναφύρη τόν άπιστο σύζυγο κοντά της, σκέφθηκε να κατέβη κ' έκείνη στό ίδιο βουνό και να μεταμφιεσθί στην ώρα- νότερη βασίλισσα τ'ό κόσμου. Άπεσφίθη τότε στά ιδιαίτερα διαμερισματά της γιά να στολιθί και να σαγηνεύη τόν άν- τρο της. Έκανε ένα λουτρό μέσα σέ μιιά βρύση μέ χρυσά- λένα νερά σ' έτρυψε τ'ό σωμα της σ' ένα άρωμα τόσο δυ- νατό, που μοσκοβόλησε όλος ο κόσμος. Χτένισε τά μακρά μάλλια της, τάπλεξε σέ γαλιστερές πλεξούδες, που σέπα- σαν τους ώμους της, και έβαλε στό πρόσωπό της τ'ό καλύτερο και πολυτιμότερο φτειασίδια που είχε. Φόρεσε μιιά γαλάζια όρμπια, έδωσε στην μέση της μιιά χρυσοαφένια ζώνη και στολι- στηκε μέ όλα της τά διαμαντικά. Και όστερα, άπό οικέτας τ'ό κεφάλι της μ' ένα άντλαροσ πέπλο κατέβηκε, σάν άστρο λαμπρο, στό κατα- πρόανό όρος Ίδη. Μόλις ο Ζεύς αντίκρισε τή συζυγία τ'ό έται λαμπροστολισμένη, αισθάνθηκε άμέσως να ξαναγεννητά μέσα του ή πρώτη του άγάπη σ' αυτήν. Απομόνησε λοιπόν άμέσως τις νύμφες τόν δρυμίων και άρπάζοντας τήν Ήρα στην άγχαλία του, άπλωσε γύρω τους ένα χρυσό σύννεφο, τ'ό όποιο τούς μετέφερε στόν Όλυμπο.

Η Ήρα είχε ξανακερίσει τήν άγάπη τ'ό σύζυγού της και βα- σιλέως τών θεών, έπειδή γνώριζε όλα τά μυστικά τών γυναικειών πανουργιών! ...

Πιό φυσικό θά ήταν ίσως αν ζητούσε ή Ήρα να πληρώση τ'ό σύζυγό της μέ τ'ό ίδιο νόμιμα: άπιστία δηλαδή άντι άπιστίας. Μά όχι! ή Ήρα ήταν ή ένσάφικη της συζυγικής μετιότητος και πι- στεως. Και όταν κάποτε θέλησε κάποιος να τήν κινή να παραβή τ'ό συζυγική πίστη που ώφειλε στό σύζυγό της, τιμωρήθηκε πολύ σκληρά.

Μεταξύ έκείνων που τήν περιτριγύριζαν στόν Όλυμπο και της έ- δήλωναν διαρκώς τήν απερίοριστη λατρεία τους, ο άλλον τολημρός και αθάδης ήταν ο Ίξϊον, ο όποιος είχε βρεθί στόν Όλυμπο κατόπιν τ'ό έξής περιστάσιου. Έπρόκειτο να παντρευθί μέ μιιά ωραία νέα και είχε ύποσχεθί τόν πανθρο του να τ'ό δώση πλού- σια δώρα. Μά όταν έγιναν οι γάμοι, δμ μονάχα δέν έτίρησε τήν ύπόσχησή του, άλλ' έφαίξε τ'ό διαστυχί γέρο στη φωτιά και τόν έκαψε ζωντανά! Γιά τ'ό τρομερό αυτό έγκλήμα του, οι άνθρώποι και οι θεοί τόν είχανε σχαθιά και ήρονηστο να τόν ανχωρήσουν. Τότε ο Ίξϊον κατέφυγε στό Δία, ο όποιος τόν συνεχώρησε. Μά ο Ίξϊον τ'ό φρόνηθε πολύ άγάριατα, γιατί ετόλμησε να σην- κώση τά μάτια του και να κυτάξί έρωτικά τή συ- ζυγό του, τή θεά Ήρα. Η Ήρα πήγε τότε και έλεπ στό Δία τις άτιμωτικές προτάσεις που τής είχε κάνει ο Ίξϊον. "Ο Ζεύς δέν πίστεψε σ' αυτά του και γιά να πεσθί, παρουσίασε μπρός στόν λατρή της γυναίκας τόν ένα σύννεφο μέ τά χαρακτηριστικά της Ήρας. "Ο Ίξϊον δέν κατάλαβε τίποτα και νο-

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Α΄ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ

‘Ο πατέρας του ‘Οθωνος ως Βασιλεύς και ως άνθρωπος. Φιλότεχνος αλλά και βάρβαρος και άπότημος. ‘Η παραγγελία μιὰς τοιχογραφίας. Πώς την έπαθε ο Κορνήλιος. Τι πρέπει να ξέρει ένας ζωγράφος. ‘Ο έρωσ του Λουδοβίκου προς τη Λόλα Μοντέ. ‘Ο Βασιλεύς και η τυχοδιώκτις. Έξευτελισμοί, Διακυρσίαι, ταπεινώσεις !... ‘Η κατάπληξις του Κάουλιμαχ κτλ. κτλ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ της Βαυαρίας Λουδοβίκος Α΄ — ο πατέρας του διζού μας βασιλέως ‘Οθωνος—φριμίζοτανε στην εποχή του ως ένας από τους πιο παράξενους και προοδευτικούς μονάρχας που είδαν οι αιώνας. Πράγματι δὲ τὰ σκάνδαλα που δημιούργησε κατά τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του είχαν ἀναστατώσει δολόκληρη τὴ Γερμανία καὶ τὴν Ἑρώπη ἀκόμα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Σήμερα θ’ ἀναφέρουμε δύο χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ του, γὰρ νὰ σχηματίσετε μιὰ γωνίη γιὰ τὴν ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ προσωποπότητα. Τὸ ἕνα ἀνέκδοτο ἀναφέρεται στὴν ἐποχὴ που ἴτανε μεγάλος καὶ τρανὸς καὶ τ’ ἄλλο σχετίζεται μὲ τὴ δόση τοῦ ἄστρου—καὶ τῆς ἀξιοπρέπειάς του :

‘Ο Λουδοβίκος ἴτανε μανιώδης φιλότεχνος. Τοῦ ἄρεσε νὰ παραγγέλλει τὸ ζωγράφους γὰρ τὸ φτιάχνον διάφορους πίνακες, μὲ τους οποίους ἐστόλιζε τ’ ἀνάκτορά του καὶ διάφορα μουσεῖα. Τους καλλιτέχνους όμως, συνήθιζε νὰ τους πληρώνῃ μονάχα μὲ...βρυσίαι !

Μιὰ μέρα, ὁ Λουδοβίκος παρήγγειλε στὸ φημισμένο ζωγράφο Πέτρο Κορνήλιο νὰ του φτιάξῃ, γιὰ τὴ Γλυπτοθήκη, ἕνα εἶδος Μουσείου τοῦ Μονάχου, ἕναν ἰκανὸ ἀριθμὸν μὲ ἄλλων τοιχογραφιών ἐμπνευσμένων ἀπὸ τὴν ‘Ιλιάδα τοῦ ‘Ομήρου. Πρέπει τώρα νὰ ἐξάρουμε ἰδιαίτερος τὸ φιλελληνισμὸ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε ν’ ἀγαπᾷ τους ‘Ελληνας, καὶ διὰν ἀκόμα αὐτοὶ ἔδωξαν ἀπὸ τὴν ‘Ελλάδα τὸ γιό του, τὸν ‘Οθωνα.

‘Ο Πέτρος Κορνήλιος στρώθηκε ἀμέσως στὴ δουλειὰ καὶ ἔφτιαξε πρᾶγματι ἀρχαίως τεράστιες τοιχογραφίες, θαυμαστῆς ἐμπνεύσεως καὶ μοναδικῆς ἐτελεύσεως, ἐπὶ τῆ βίσει τὸν κυριώτερον ἐπισημοῦν τῆς ‘Ιλιάδας. Τὰ μνημειώδη αὐτὰ ἀριστουργήματα στολίζουν μέχρι σήμερον τὴ Γλυπτοθήκη τοῦ Μονάχου.

‘Ο Λουδοβίκος ἔμεινε πολὺ εὐχαραστημένος ἀπὸ τὴν ἐργασία αὐτὴ. Καὶ γιὰ τοῦτο, διὰν ἔχτισε ἀργότερα στὸ Μονάχο μιὰ ἐκκλησίαν ἐπ’ ὀνόματι τοῦ ἁγίου Λουδοβίκου, τοῦ προστάτου ἁγίου του, ἀνέθεσε στὸν ἴδιο Πέτρο Κορνήλιο νὰ τοῦ φτιάξῃ μιὰ τοιχογραφία, τὴν ‘*Εσχάτη Κρίσις*’, ἡ ὁποία ὅμως ἔπρεπε νὰ ἔχη ἕως 750 ποδῶν, νὰ εἶνε δηλαδὴ μεγαλειότερη καὶ ἀπὸ τὴν τοιχογραφία τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγελῶν στὸ παρεκκλήσιο Σιζτίνα.

‘Ο Λουδοβίκος ἴτανε φιλόδοξος. ‘Ήθελε νὰ μείνῃ τ’ ὄνομα τὸ ἀθάνατο στοὺς αἰῶνες μὲ τὸν τεράστιο αὐτὸ ζωγραφικὸ πῖνακα. Λυστυχῶς όμως δὲ βῆκε τὸν κατὰλληλο ἄνθρωπο γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὸν κολλοσιαῖο αὐτὸν ἄλλο. ‘Ο Πέτρος Κορνήλιος ἴτανε ἐξαιρετος γιὰ πίνακας μὲ θέματα ἱστορικῆς ἢ μυθολογικῆς φύσεως, ἀλλὰ τοῦ ἔλειπε ἡ ἀπαιτουμένη θερησκευτικὴ πίστις, ἡ ὁποία τὸν ἐπέτρεπε νὰ ὁραματισθῇ σιγνὲς ἀπὸ τὴν τρομερὴν ‘Εσχάτη Κρίσις.

Μὰ τί μπορούσε νὰ κάνῃ ὁ διστυχῆς ; Βασιλικὴ ἀπαίτησις ἴταν αὐτὴ. Κ’ ἐπὶ τέσσερα δολόκληρα χρόνια σκαρφαλωμένος πάνω σὲ καὶ τεράστιες σκαλωσιές, ζωγράφιζε, ζωγράφιζε διακομὸς γιὰ νὰ φέρῃ σὲ πέρας τὸ εἶχαν ἀναθέσει.

‘Ο Λουδοβίκος δὲν πῆγε καθόλου, κατὰ τὸ μεγάλον αὐτὸ χρονικὸ διάστημα, νὰ παρακολουθῇ τὸν ζωγράφον στὴν ἐργασία του, ἐπειδὴ ἴθελε νὰ δῇ ὅλο τὸ ἔργο τελειωμένον. Κ’ ἔτσι μόνον διὰν ὁ ζωγράφος τὸν εἰδοποίησε πὼς ἔβαλε καὶ τὴν τελευταία πινελιά, πῆγε νὰ θαυμάσῃ τὸ «καμάρω τῆς βασιλείας του», ὅπως τιλοφοροῦσε προκαταβολικῶς τὸν πίνακα τοῦ Πέτρο Κορνήλιου, που θὰ ζεπερνοῦσε καὶ αὐτοὺς ἀκόμα τους κατακλητικτοὺς ὁραματισμοὺς τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγελῶν.

Μόλις όμως πῆκε στὴν ἐκκλησία, μὲ δυνατὸ χτυποκάρδι καὶ ἀντίκρουσε τὴν ἀστεία καὶ ἀνέκφραστη τοιχογραφία τοῦ Πέτρο Κορνήλιου, στάθηκε σάν ἀποσβολομένος ἀπὸ τὴν κατάπληξη καὶ τὴν ἀπογοητευστὴ του, ἐνῶ ὁ ταλαίπωρος ὁ ζωγράφος παρακολούθησε

μίζοντας πὼς εἶχε μπροστά του τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐρωτός του, ἄπλωσε τὰ χέρια του νὰ ἀγαλιάσῃ τὴν ‘Ἡρα. Τότε ὁ Ζεὺς ἐπεισθῆ γιὰ τὴν ἀχαριστία τὸν ‘Ἰβωνος καὶ τὸν τιμώρησε πολὺ σκληρὰ : Τὸν ἔραξε σὰν τάρταρα τῆς γῆς καὶ τὸν ἔδωσε σὰ μιὰ ρόδα, ἡ ὁποία θὰ γυρνᾷ ἐπ’ ἄπειρον τὸ σῶμα του πάνω ἀπὸ δυνατὲς φλόγες !...

Διασκευὴ Ν. ‘ΑΔ.

μὲ ἀγωνία καὶ τὴν παραμικρὴ κίνηση στὴ φυσιογνωμία τοῦ Μαικῆνα-Μονάχου.

‘Ο Λουδοβίκος, παρ’ ὅλον τὸν πολιτισμὸ του, ἴτανε λιγάκι βάρβαρος κατὰ βάθος. Μόλις λοιπὸν εἶδε πὼς ὁ Πέτρος Κορνήλιος ὑπελήφθη πολὺ τὸν προσδοκίῶν του, γύρισε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶπε ἀπότομα :

— Δὲ μοὺ λές, σὲ παρακαλῶ, ξέρεις τί πρᾶγμα πρέπει νὰ γνωρίζῃς πρῶτα—πρῶτα ἕνας ζωγράφος ;

— Τί ; ρώτησε τρέμοντας σάν τὸ ψάρι, ὁ μεγάλος καλλιτέχνης.

— Νὰ ζωγραφίσῃ, κύριε !...

‘Ο Λουδοβίκος ἴτανε μανιώδης φίλος τοῦ θεάτρου. Μὲ τὰς καλλιτέχνιδας τῆς ἐποχῆς του εἶχε πολλὰς ἐρωτικὰς περιπέτειες. ‘Ἔτσι, κοντὰ στις ἄλλες, ἀγάθησε καὶ τὴν φερμιμη τυχοδιώκτρια ποιητρίνα Λόλα Μοντέ, γιὰ τὴν ὁποία ἔγραψε γράμματα καὶ ἄλλοτε.

‘Η Λόλα Μοντέ τὰ κατάφερε μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα νὰ ἐξευτελίσῃ τὸ Λουδοβικὸν σὰ μάτια τοῦ λαοῦ του καὶ νὰ τὸν κἀν ἕνα πραγματικὸ ἠθικο ἔρμειο. Σχετικὰ μὲ τὴν κατάπτωση τοῦ ευγενούς αὐτοῦ βασιλέως—που εἶχε κατὰ βάθος ποιητικὴ καὶ ρομαντικὴ ψυχὴ—σὰς ἀναφέρουμε τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο :

‘Η Λόλα Μοντέ, τὴν ὁποία ὁ Λουδοβίκος κρατοῦσε κοντὰ του στὸ Μονάχο, ἐπλήττε τρομερὰ στὴ μικρὴ αὐτὴ πόλῃ. ‘Ο Λουδοβίκος γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀγάπησὴν του, τὴν ἔπεισε νὰ ποζάρῃ στὸν φημισμένον ζωγράφον Γουλιέλμω Κάουλιμαχ, γιὰ νὰ τῆς κάνῃ τὸ πορτραῖτο. ‘Η Λόλα δέχθηκε καὶ ὁ ζωγράφος ἔλαβε τότε τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃ τὴ μοιραία αὐτῆς γυναίκα, τὴν ὁποία καταρόντουσαν ὅλοι οἱ Βαυαροὶ ἐπειδὴ ἐξευτέλιζε τὸ βασιλεῖα τους.

Ζωγραφίζοντας ὁ Κάουλιμαχ τὴν Μοντέ εἶδε καὶ ἀντέληφθη φριχτὰ πρᾶγματα. ‘Η κοινοτατὴ αὐτῆς πρηνιόντα, τὸ ἀδιάντροπο αὐτὸ γύναι κοροῖδευε τὸν βασιλεῖα ἀδιάντροπα ! Ἐγὼς περὶ ὁ Λουδοβίκος, ἐξήγητα ἐτὼν καὶ πλεόν, σετόκτανε μπροστά τῆς σοῦζα, σάν σκυλλᾶ... ‘Η Μοντέ ἔβριζε τὸ Λουδοβικὸ μπρὸς τὸν κατάπληκτο ζωγράφον, τοῦ μιλοῦσε προστυμὰ καὶ ἀπότομα...

‘Οταν μάλιστα ἡ Λόλα τὸν παραξέλουε μὲ τίς προστυχίαις τῆς, ὁ βασιλεῖς τῆς Βαυαρίας γυνοῦσε στὸ ζωγράφον Κάουλιμαχ καὶ τοῦ ἔλεγε μὲ παραπονετικὴ φωνή :

— Εἶδατε τί ἄσχημα ποὺ ἔκφραζεται γιὰ μένα !... Θεὲ μου ! Τί νὰ κάνω !

‘Ο Κάουλιμαχ, ἔσχυρε μὲ πόνο τὸ κεφάλι, κρατώντας μὲ κόπο τὰ δάκρυά του, ἐνῶ ὁ Λουδοβίκος κύταζε ἱκετικὰ τὴ Λόλα Μοντέ, τὴ μόνη παρηγορία τὸν γηραιῶν του...Αὐτὴ όμως γέλοσε ἄγρια καὶ σαρκαστικὰ, βλέποντας ἕνα τιμημένο στέμμα νὰ κυλιέται μπρὸς στὰ πόδια τῆς !

Μιὰ μέρα, ἡ Λόλα Μοντέ δὲν ἴθελε περὶ νὰ ποζάρῃ στὸ ζωγράφον, ἐπειδὴ βαρῆθηκε νὰ κάθηται ὡρὲς ἀκίνητη. ‘Ο Λουδοβίκος τῆς θερημοπαράκαλεσε νὰ ποζάρῃ δύο - τρεῖς φορὲς ἀκόμα, γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ πορτραῖτο τῆς, τὸ ὁποῖο εἶχε σκοπο νὰ κρεμάσῃ στὸ δωματίου του. ‘Εκείνη ἀρνιόταν νὰ τοῦ κάνῃ τὸ χατήρι καὶ τότε ἔξαστασε μιὰ μικρὴ—οἰκογενειακὴ ἄς τὴν ποῦμε—σκηρῆ.

‘Ο Κάουλιμαχ, ἀπὸ λεπτότητα, ἀπεσυρόθη πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν καὶ προσπειοῖθη πὼς ἀνακίτωνε κατὶ χρώματα.

Μὰ ἡ περιέργεια ἴταν ἀνωτέρα τὸν δυνάμεόν του. Καὶ διὰν ἴσπερ ἀπὸ λίγο ἔβγαλε μὲ τρόπο τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὸ παραβάν, παραξενεμένος ἀπὸ τὴ βαθεῖα οἰσιπὴ τοῦ βασιλέως στὸ ἀπειλο του—εἶδε τὸ Λουδοβικὸ τὸν Ἀ΄ βασιλεῖα τῆς Βαυαρίας, γονατισμένον μπρὸς στὰ πόδια τῆς Λόλας Μοντέ, καὶ τὴν τυχοδιώκτρια νὰ τοῦ χτυπᾷ ἐλαφρὰ τὴ φαλάκρα του μὲ τὴ βεντάγια τῆς

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΠΙΑΣΤΩΡ

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐπέστρεψε στὴ Χριστιανία ἀπὸ μιὰν περιήγησιν τὸν στὸν Βόρειο Πόλο, ὅπου ἔμεινε πολὺν καιρὸ κάμνοντας εἰδικὰς τοπογραφικὰς μελέτας, ὁ Σουηδὸς Πιάστωρ ‘Ενάντερ. ‘Ο ‘Ενάντερ ἔμεινε στὴ Χριστιανία δύο μῆνες γὰ ν’ ἀναπαυθῆ καὶ ἐτοιμάζεται τώρα νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὰς ἐρήμους τοῦ Καναδά, ὅπου πρόκειται νὰ συνεχίσει τίς μελέτες του. Ξεῦρετε δὲ ποίας ἡλικίας εἶνε ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ; Μόνον 86 ἐτῶν !

‘Η Λόλα Μοντέ